

20/8 1963

Gade uden Ende

en film af Mogens Venner

Excelsior
FILMS

HERMES
PRODUCTION

HERMES FILM VISER:

GADE UDEN ENDE

— en beretning om prostitution

Manuskript og instruktion Mogens Vemmer
Billedet Bent Paulsen
Lyden Palle Rasmussen
Klipning Bodil Andersen
Script Kirsten og Mogens Vemmer
Supervisor Poul Jacobsen
Musik Louis Hjulmand
Radiomusik Bent Fabricius og Jørgen Ingmann
på Metronome-indspilninger
Underholdning »De tre malere« med uddrag af »Byens aften«

GADE UDEN ENDE er baseret på båndinterviews med prostituerede piger i København. På billedet repræsenteres pigerne af ukendte unge, der for første gang står foran et kamera. Filmen er optaget »on location« — uden brug af studier.

Kopi Johan Ankerstjerne A/S
Produktion Hermes Film
Udlejning Excelsior Films

Filmen taler også til de forældre, som uden angst sender deres datter det første skridt ind i amerikanerpigernes halvprostitution. Måske ved de ikke, hvornår faren afløser den glade unge piges ungdomsforelskelse, men i filmen trækker DORTHE de ting og oplevelser frem, som *hendes* forældre overså, indtil det var for sent.

På den unge kvinde, som efter romanernes eller »hændelser fra det

virkelige liv« i ugebladenes spalter, tiltrækkes af dette »frie« miljø, viser GADE UDEN ENDE en afgrund mellem underholdningsindustriens fantasifostre og livet blandt de virkelige prostituerede.

Filmens hovedperson er SUNNY, en sød pige på 22, der gennem sin barndoms kummer, som er filmens indledning, møder »pigen på gaden«, når hun i timevis på en trappesten

venter sin mor hjem fra servitricearbejdet i en natrestaurant. »Pigerne lever« – vidste Sunny som 6-årig – »af den måde, man får børn på«.

Naturligt – vil nogen sige – uafvendeligt føles det i filmen, glider Sunny, den dag hun sendes hjem fra ud i prostitutionen, i skikkelse af hendes bedste veninde, der i en stærkt virkende scene med dagligdags ord forklarer sin nye »protegé«, hvordan man »laver penge«. Sunnys mening om trækkeriet som en »pæn« levevej står i hård kontrast til den halvgamle, berusede pige, der filmen igennem fra sit stambord i cafeen »kommenterer« de for Sunny uskyldige

hændelser og oplevelser, hun for 50 til 75 kroner udsætter sig for. I nærbilledets afslørende lys forudsiges der Sunny en tilværelse ved samme bord – i en evig dunst af øl og brovtende mænd.

Pigen LENE, der gennem Hellerupfesteres krukkeede løssluppenhed er blevet følelseskold, og på samme tid kærlighedshungrende, bliver gennem filmen den »dyre« pige, der udadtil og i sine egne udtalelser priser sit

ideelle liv. I hendes ord spores efterhånden et behov for selv det jævnteste ægteskab, der aldrig ser ud til at blive en realitet for en pige, der ikke tør stole på et eneste kærligt ord fra en mand. I filmens sidste halvdel møder tilskueren en mere og mere udtalt hunger efter det liv, tilskueren selv fører – en trang efter det mest borgerlige, ensformige liv, hvis det blot er sammen med en mand, der er ens egen.

Instruktøren om: **GADE UDEN ENDE**

I en storby som København er det almindeligt kendt, at der findes en vis prostitution i bestemte gader, restauranter og private hjem. Det er for de fleste blevet en anerkendt tingens tilstand, der kun ophidser gennemsnitsdanskere, når pressen behandler et særtilfælde, hvor politi eller udenforstående er blevet blandet ind. Behandlingen – dette dyk i en ukendt verden – virker spændende på nogen, afskyeligt på andre, og fra særtilfæl-

dene danner avislæserne sig en mening om et problem, de næppe kender. Fra romaner og film forstærkes indtrykket af prostitutionen – måske især overfor de unge – som en elegant eller farverig verden med et væld af erotiske enkeltheder, der på lærredet eller bogens blade serveres med tilpas kyskhed – uden dog at dølge effekter, som erfaringsmæssigt vækker glæde og lidt forargelse.

R. E. P.

GADE UDEN ENDE

er en beretning om mennesker, der af utallige grunde er blevet knyttet til prostitutionen. Deres fortid, som vi gennem timers samtaler har søgt at afdække, danner tilsammen et mønster, som er en del af den københavnske prostitutions verden. Filmen nævner knapt ordet kønssygdomme, for det nævnedes eller frygtedes ikke i den grad, man forestiller sig »udenfor«. Dage og nætters interviews med piger fra gaden og restaurationen giver et nuanceret billede af stærke menneskelige følelser og svage karakterer, som på grund af forældres ufornuft, de første barneårs bolig-miljø eller det »naturlige« kærligheds-livs fiasko har fundet sammen i klicker med indbyrdes forståelse og godkendelse. Båndene for disse interviews danner grundlag for filmens i starten tynde tråd, der gennem parallelbe-handlinger forstærkes til et samlet hele i filmens sidste del.

Rollerne i GADE UDEN ENDE spilles af piger og mænd, der aldrig har set et kamera eller optrådt som andet end sig selv. Bag kameraet er de blevet hjulpet af pigerne, der på båndene blotlagde deres liv. Men de får ikke lov at demonstrere et løse-revent afsnit af deres tilværelse. Forhistorien, årsagerne som de selv husker dem, danner baggrunden for hvert eneste intimt møde mellem kamera og menneske. Det bliver aldrig intimt i filmsprogets udlægning med afklædningsscener til glæde for et publikum. Køligt, kommercielt behandles »kunder« som i det virkelige liv, og samtalerne, der følger en sådan forretning, vil virke overraskende – forstemmende – på den mand, der tror, at han her finder kærlighed et kort øjeblik – eller blot den store erotiske tilfredsstillelse.

